

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. Карнобат, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРНОБАТ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тонка В. Мархолева

при участието на секретаря Петя Н. Ганчева
като разгледа докладваното от Тонка В. Мархолева Гражданско дело № 20222130101075 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен от **„Формула 2“ ЕООД** с ЕИК 102613145 със седалище и адрес на управление в гр. Карнобат, ПЗ Север, ул. „Седемнадесета“ №1, представлявано от управителя К. Б. Б. чрез пълномощник адв. И. Ч. с адрес за призоваване в гр. Бургас, ул. „Гурко“ №9, ет. 1 иск срещу **„Билд бетон строй“ ЕООД** с ЕИК 203975746 със седалище и адрес на управление в гр. София, р-н Люлин, ж.к. „Люлин“, бл. 421, вх. Д, ет. 2, ап. 89, представлявано от С. И. К., с който се претендира да бъде осъден ответника да заплати на ищеца главница в размер от 5 267, 08 лв., представляваща обща цена за доставено дизелово гориво, както и законна лихва върху главницата от предявяване на иска до окончателното плащане на задължението.

Твърди се в **исковата молба**, че ищецът продал и доставил на ответника дизелово гориво, за което били издадени фактура № 500971/11.07.2022г. на стойност от 2643,91 лева. И фактура № 3754/24.07.2022г. на стойност от 2623,17 лева. Твърди се, че между страните имало договор за покупко-продажба, в изпълнение на задълженията си по който ищецът доставил на ответника заявената от него стока, но ответникът като купувач не е заплатил нито лев от цената на доставеното дизелово гориво, тоест двете представени фактури били изцяло неизплатени и

формирали задължение по главницата в общ размер от 5 267,08 лева. Изтъква, че съгл. чл.327, ал.1 ТЗ купувачът следвало да заплати цената при предаването на стоката, освен ако не е уговорено друго. От този момент нататък било дължимо и мораторно обезщетение на основание чл.294, ал.1 ТЗ при размер, определен от ПМС № 100/2012г. на основен лихвен процент плюс десет пункта. С горните съображения обосновава претенциите си. Представя писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Ответникът „Билд бетон строй“ ЕООД, редовно уведомен на осн. чл. 50, ал. 2 от ГПК, съображения за което подробно са изложени в определение №132 от 28.02.2023 г., не депозира отговор на исковата молба.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства по делото, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от **фактическа страна** следното:

От представените по делото данъчни фактури - фактура № 500971/11.07.2022г. на стойност от 2643,91 лева с ДДС и фактура № 3754/14.07.2022г. на стойност от 2623,17 лева с ДДС се установява, че към 11.07.2022 г. ищецът е отразил в счетоводството си, че е продал и доставил 775, 34 л. дизелово гориво на ответното дружество при единична цена за литър 2, 84167 лв., а на 14.07.2022 г. - че е продал и доставил 769, 26 л. дизелово гориво на ответното дружество при единична цена за литър 2, 84166 лв. Не е уговорен изричен срок за плащане на възнаграждението.

По делото с оглед направените в тази насока искания е допусната, извършена и приета от съда съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице по която в приетото с Определение в открито заседание от 24.04.2023 г. по делото заключение е посочило, че фактурите, посочени като формиращи исковата претенция са на обща стойност 5 267,08 лв., като същите са осчетоводени при ищеца и ответника. Вещото лице след проверка на счетоводствата на страните и след издадено съдебно удостоверение, което е послужило пред ТД на НАП София за получаване на информация относно това, включени ли са в дневник на покупки на „Билд бетон строй“ ЕООД, издадените от „Формула 2“ ЕООД процесни данъчни фактури, констатира, че Фактурите са включени в Дневник за продажбите на „Формула 2“ ЕООД за данъчен период м.07.2022 год., на редове № 61 и 77, и съответно в Справка-декларация за ДДС за м. 07.2022 г., с вх.№ в НАП 0200-

3677953/15.08.2022 год. Посочило е изрично, че процесите две фактури са отразени в дневника за покупки по ЗДДС на „Билд бетон строй“ ЕООД за м.08.2022 г. След като е уточнило, че данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по ЗДДС за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, т.е. това е размера на ДДС на получените доставки, отразени в Дневника за покупките, е изтъкнало, че с включването в дневника за покупки за м.08.2022 г. „Билд бетон строй“ ЕООД е ползвал като данъчен кредит начисления по процесните фактури ДДС.

При горните фактически констатации, съдът направи следните изводи от **правна страна:**

Настоящият съдебен състав е сезиран с предявени при условия на обективно кумулативно съединяване осъдителни претенции с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 във вр. с чл. 200 от ЗЗД във вр. с чл. 318 от ТЗ, ведно със законната лихва върху главницата до окончателното ѝ заплащане на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Не се спори по делото, а и от събраните писмени доказателства се установява, че между страните, които несъмнено имат търговско качество, е съществувало валидно неформално облигационно правоотношение за продажба на стоки – дизелово гориво. По своята правна същност то представлява договор за търговска продажба по смисъла на чл. 318 от ТЗ.

Следва да се отбележи, че за неуредените в ТЗ положения относно търговските сделки, се прилагат разпоредбите на гражданското законодателство - чл. 288 ТЗ, като в случая това е и чл. 79, ал. 1 ЗЗД.

Договорът за търговска продажба на движими вещи (каквато безспорно съставлява дизеловото гориво) , съгласно чл. 318, ал. 1 ТЗ е консенсуален. Сключването му предпоставя постигане на съгласие между страните - продавач и купувач, относно съществените елементи от съдържанието на сделката, а такива са вещта /стоката/, обект на продажба и цената. С постигането на съгласие, за продавача възниква задължението да заплати уговорената цена. Поради консенсуалния характер на сделката предаването на вещта и плащането на цената не са елемент от фактическия състав на търговската продажба, а са относими към изпълнението на произтичащите от договора задължения, като при липса на други договорености - чл. 327, ал. 1

ТЗ поставя плащането в зависимост от предаването. Фактурата може да се приеме за доказателство, установяващо договор за търговска продажба на стоки в случаите, когато съдържа всички необходими елементи от съдържанието на сделката - вид на стоката, стойност, начин на плащане, имената на лицата, положили подписи за продавач и купувач, време и място на съставянето ѝ. Вписването на фактурата в дневниците за продажби и покупки на продавача и купувача, имащи статут на търговци, както и отразяването на стойността ѝ в справките декларации по ЗДДС /при наличие на данъчна регистрация/ и ползването на данъчен кредит във връзка с нея, са обстоятелства, релевантни за установяване възникване на продажбеното правоотношение, по повод на което е била съставена (в т. см. Решение № 20 от 25.03.2013 г. на ВКС по т. д. № 206/2012 г.)

Действително гореупоменатите 2 бр. фактури и не са подписани от представител на ответното дружество. От друга страна, обаче е безспорно установено, че същите фактури са били осчетоводени при него и задължението по тях е било отразено в дневника за покупки за съответния данъчен период и експертът е установил, че е бил ползван данъчен кредит по тях. При това положение се налага извода, че е на лице изпълнение от страна на ищеца (арг. от са Решение № 138 от 17.10.2011 г. по т. д. № 728/2010 г. на ВКС, II т. о., Решение № 36 от 25.05.2011 г. по т. д. № 263/2010 г. на ВКС, I т. о.) Посочването на банкова сметка в издадената от продавача фактура, когато фактурата е отразена в счетоводството на последния и включена в дневника за покупко-продажби по ДДС, представлява индиция за постигнато между съконтрахентите взаимно съгласие плащането на цената на стоката да се извърши безкасово, по банков път чрез заверяване/задължаване на сметки. С решения, постановени по реда на чл.290 ГПК (№ 166/26.10.2010г. по т.д. 991/09г. на ВКС, II т.о., решение №96/26.11.2009г по т.д. 380/2008г. на ВКС, I т.о., решение № 46 от 27.03.2009г. по т.д. №546/08г. на ВКС, II т.о., решение №42/19.04.2010г. по т.д. №593/09г. на ВКС) е прието, че фактурата може да бъде приета като доказателство за възникнало облигационно правоотношение между страните доколкото в самата фактура фигурира описание на стоката по вид стойност, начин на плащане, наименованията на страните и време и място на издаване. В конкретния случай върху процесните фактури подробно са описани дейностите, подлежащи на заплащане с осчетоводената по тях сума, посочен е начина на заплащане (безкасов), индивидуализирани са страните,

както и времето и мястото на издаване на ДФ. Само по себе си отразяването на фактурата в счетоводството на ответника – купувач, включването ѝ в дневника за продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея представляват признание на задължението и доказват неговото съществуване (арг. от решение № 42/10 на ВКС, II т.о.). В кредитираното заключение на допусната и изслушана в открито съдебно заседание съдебно-счетоводната експертиза пък се съдържат данни, че ответникът е ползвал и право на данъчен кредит по процесните фактури. Последното дава основание да се приеме за установено, че в конкретния случай е било налице пълно и точно изпълнение от страна на ищеца на неформалната сделка за продажба на дизелово гориво.

С оглед липсата на отговор, становище или каквито и да е ангажирани доказателства от ответното дружество за заплащане на процесното възнаграждение, предявеният главен иск се явява изцяло основателен и доказан, поради което следва да се уважи в пълния му размер.

Предвид изложеното и с оглед установеното по делото съществуване на главно задължение и неговото неизпълнение на падежа, ответникът дължи на ищеца претендираното акцесорно обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 5 267,08 лв., считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ заплащане.

С оглед изхода на делото и изричното искане на ищеца за разноски, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на същия следва да се присъдят такива. С оглед принципа за документална обусловеност на претендираните разноски, на възмездяване подлежи общо сумата от 1 360, 69 лв., включваща платени държавни такси в исковото производство, възнаграждения за адвокат и вещо лице.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Билд бетон строй“ ЕООД с ЕИК 203975746 със седалище и адрес на управление в гр. София, р-н Люлин, ж.к. „Люлин“, бл. 421, вх. Д, ет. 2, ап. 89, представлявано от С. И. К. да заплати на „Формула 2“ ЕООД с

ЕИК 102613145 със седалище и адрес на управление в гр. Карнобат, ПЗ Север, ул. „Седемнадесета“ №1, представлявано от управителя К. Б. Б. чрез пълномощник адв. И. Ч. с адрес за призоваване в гр. Бургас, ул. „Гурко“ №9, ет. 1 сумата от **5 267, 08 лв.**, представляваща обща цена за доставено дизелово гориво, както и законна лихва върху главницата от предявяване на иска до окончателното плащане на задължението.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Билд бетон строй“ ЕООД с ЕИК 203975746 със седалище и адрес на управление в гр. София, р-н Люлин, ж.к. „Люлин“, бл. 421, вх. Д, ет. 2, ап. 89, представлявано от С. И. К. да заплати на „Формула 2“ ЕООД с ЕИК 102613145 със седалище и адрес на управление в гр. Карнобат, ПЗ Север, ул. „Седемнадесета“ №1, представлявано от управителя К. Б. Б. чрез пълномощник адв. И. Ч. с адрес за призоваване в гр. Бургас, ул. „Гурко“ №9, ет. 1 направените в настоящото дело разноски, в размер на 1 360, 69 лв., включваща платени държавни такси в исковото производство, възнаграждения за адвокат и вещо лице.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Бургаски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Карнобат: _____